

Den næste sag på dagsordenen var:

5) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 112:

Forslag til folketingsbeslutning om revalidenders og langvarigt syges dagpenget.

Af Lilli Gyldenkilde (SF) og Elisabeth Bruun Olesen (VS).
(Fremsat 4/4 84).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Arbejdsministeren (Grethe Fenger Møller):

Som det fremgår af bemærkningerne til forslaget, er forslaget en genfremsættelse, men i ændret form, af et i folketingsårets første samling fremsat beslutningsforslag nr. B 20. Efter forslaget skal der sikres et arbejde til ledige arbejdsløshedskassemedlemmer, hvis rådighed for arbejdsmarkedet der er tvivl om efter en langvarig sygdomsperiode eller efter endt omskoling eller revalidering, og som derfor skal bevise deres rådighed ved arbejde af passende varighed, normalt 5 uger. Arbejdet skal efter forslaget kunne karakteriseres som arbejde i arbejdsløshedslovens forstand, og det skal sikres ved, at den pågældende kommune forpligtes til at fremskaffe arbejdet, hvis medlemmet, arbejdsformidlingen eller fagforeningen ikke er i stand hertil.

Jeg vil først knytte nogle bemærkninger til betingelsen i arbejdsløshedsloven om, at ledige medlemmer skal stå til rådighed for arbejdsmarkedet for at få udbetalt arbejdsløshedsdagpenge. Som jeg sagde ved førstebehandling af beslutningsforslag nr. B 20, er det korrekt, at arbejdsløshedskassen i visse tilfælde kan kræve arbejde af passende varighed, normalt 5 uger, som bevise for, at et medlem fortsat er til rådighed for arbejdsmarkedet. Jeg vil gerne gøre opmærksom på, at denne bestemmelse altid anvendes konkret, og at alle oplysninger om medlemmets forhold indgår i denne konkrete vurdering, herunder bl.a. sygdommens art og varighed og det enkelte medlems evner og kræfter. F.eks. vil medlemmer, der efter en langvarig sygdomsperiode skønnes at kunne overtage arbejde inden for andre faglige områder, kunne få arbejdsløshedsdagpenge, hvis de

pågældende erklærer sig villige til at påtage sig sådant arbejde.

Det er således ikke korrekt, når der i bemærkningerne anføres, at det i dag næsten er blevet automatik, at arbejdsløshedskasserne sætter spørgsmålstegn ved, om det arbejdsløse medlems helbred gør varetagelse af arbejde muligt. Det er, og det skal være, en konkret afgørelse.

Jeg vil endvidere oplyse, at hvis et medlem under revalidering har gennemført en uddannelse af mindst 18 måneders varighed, som berettiger til optagelse som nyuddannet, bliver der ikke rejst tvivl om medlemmets rådighed.

Jeg går ud fra, at det i forslaget nævnte arbejdstilbud først skal gives, når vedkommende arbejdsløshedskasse har truffet afgørelse om, at medlemmet ikke står til rådighed for arbejdsmarkedet.

Med hensyn til forslagsstillernes tanke om at sikre disse medlemmer et arbejde kan jeg oplyse, at der inden for de beskæftigelsesfremmende ordninger allerede er bestræbelser i gang for at sikre færdigrevalideredes tilknytning til arbejdsmarkedet. Som eksempel kan jeg nævne, at man i flere arbejdsmarkedsnævnsområder har iværksat forsøg med at ansætte revalidender efter arbejdsløshedslovens § 97 A. Jeg kan endvidere nævne, at der flere steder i landet er etableret et samarbejde mellem socialforvaltningen og arbejdsformidlingen med henblik på at få afhjulpet de problemer, færdigrevaliderede og såkaldt betingede arbejdsdygtige har med at komme ind på arbejdsmarkedet. Der er også overvejelser i gang mellem socialministeriet og arbejdsministeriet om, hvorledes man kan sikre færdigrevalideredes og handicappedes tilknytning til arbejdsmarkedet.

Jeg vil til sidst gøre opmærksom på, at forslaget om at forpligte kommunerne yderligere i forhold til de ledige formentlig vil betyde en merbelastning af mange af de kommuner, som i forvejen har store vanskeligheder med at skaffe et tilstrækkeligt antal arbejdstilbud til de langvarigt ledige.

Jeg har stor forståelse for de problemer, som bl.a. færdigrevaliderede medlemmer kan have med at sikre tilknytningen til arbejdsmarkedet, men det er min opfattelse, at det problem, der fremlægges i forslaget, bedst kan løses gennem et fortsat og måske mere intensiveret samarbejde mellem de involvere-

[Arbejdsministeren]

de myndigheder. Et sådant samarbejde bør foregå inden for de eksisterende regler med henblik på sikring af de omhandlede gruppers tilknytning til arbejdsmarkedet og ikke ved en yderligere belastning af kommunerne.

Jeg kan derfor ikke gå ind for det fremsatte forslag.

Søren B. Jørgensen (S):

Jeg synes, det er helt i orden, at man siger, at nu skal der ske et samarbejde mellem alle myndigheder, men hvordan vil ministeren sikre det, når ministeren vil fyre en fjerdedel af alle arbejdsformidlerne her i Danmark? Det er vist en lidt luftig påstand.

Forslaget er delvis en genfremsættelse, og sidst det var til behandling her, gav vi fra socialdemokratiets side også udtryk for, at vi var villige til at løse problemet, og der er et problem. Jeg tror, de fleste af os har fået henvendelser angående dette. I en tid med langt over 300.000 arbejdsløse er det meget vanskeligt at skaffe sig selv 5 ugers arbejde for at bevise, at man står til rådighed for arbejdsmarkedet.

Vi deltager meget gerne i arbejdet på at finde en løsning – også gerne en hurtig løsning – for de personer, der er kommet i klemme med denne regel. Hvis forslaget denne gang går ud på, at kommuner og amter får mulighed for at sikre disse personer et arbejdstilbud under en af de ordninger, vi i dag har, for at få afprøvet deres mulighed for at stå til rådighed for arbejdsmarkedet, ja, så er problemet sådan set løst. Kunne vi også finde frem til og måske skaffe et flertal for, at vi afsætter nogle penge, der bliver øremærket netop til disse personer her, skulle sagen være helt i orden. Det var i øvrigt den løsning, vi pegede på, da sagen var til behandling sidste gang.

Vi ved også nu – vi har fået et svar fra arbejdsministeren – at man i direktoratet arbejder med nye regler angående rådighedsbegrebet. Det ville være ønskeligt, om vi kendte disse tanker, som man går med ovre i direktoratet, men jeg kan forstå, at vi først får dem om en 2–3 måneder. Men det kunne jo være, at ministeren i et samråd eventuelt kunne løfte sløret for, hvad man tænker på her.

Det forslag, der ligger her, er vi positive over for, hvis meningen er den, jeg her har skitseret.

Jette Thomsen (KF):

Revalidering er et praktisk udtryk for ønsket om hjælp til selvhjælp. Gennem revalidering føres personer ved erhvervs-mæssig optræning og uddannelse frem til at kunne klare en normal erhvervs-mæssig beskæftigelse på arbejdsmarkedet, som de før revalideringen af fysiske, psykiske eller sociale årsager ikke kunne klare. Det er et godt og et rigtigt princip, at man på denne måde ønsker at føre disse mennesker frem til at kunne klare sig på lige fod med andre på det normale arbejdsmarked.

Revalideringsklientelet og personer, der har været syge i længere tid, må i dag konkurrere med flere andre svage grupper på arbejdsmarkedet. Der findes en lang række særlig vanskeligt stillede grupper, der hver for sig har krav på særlig bevågenhed og er omfattet af særlige støtteordninger med henblik på at opnå beskæftigelse. Forslaget om at forpligte kommunerne yderligere over for revalidender og langvarigt syge vil derfor belaste kommunerne meget hårdt.

Det er bl.a. i erkendelse af disse særlige problemer og i erkendelse af, at revalidering i stor udstrækning hviler på en offentlig indsats, at vi fra det konservative folkepartis side accepterer, at revalideringsinstitutioner har et langt tøjrslag med hensyn til produktion og afsætning i konkurrence med almindelige virksomheder.

Et af de problemer, der ofte fremhæves i debatten om revalidering, er de manglende muligheder for at få arbejdsløshedsdagpenge, når man er færdigrevalideret eller har haft en sygeperiode. Her kræves som hovedregel, at man beviser sin arbejdsduelighed og sin tilknytning til arbejdsmarkedet med en 5 ugers normal erhvervs-mæssig beskæftigelse uden særlige støtteforanstaltninger.

Selv om forståelsen for problemet er til stede, er det særdeles problematisk at give et ubetinget tilsagn om arbejdsløshedsdagpenge til færdigrevaliderede. Det er simpelt hen ikke i overensstemmelse med hele tanken og opbygningen i arbejdsløshedsforsikrings-systemet. Dette bygger jo på, at personer med en fast tilknytning til arbejdsmarkedet og nor-

[Jette Thomsen]

mal erhvervsøvn i behold kan forsikre sig og dermed i perioder, hvor de midlertidigt er uden arbejde, men stadig er fuldt erhvervsdygtige, kan oppebære arbejdsløshedsdagpenge. Nogle revalidender opfylder ikke disse betingelser, hvorfor de nødvendigvis må have et normalt arbejde i en vis periode, før de igen kan siges på normal vis at være til rådighed for arbejdsmarkedet og at være fuldt ud erhvervsdygtige.

Det vigtigste bidrag, der fra vores side kan ydes til revalideringsindsatsen, er at øge den samlede beskæftigelse i samfundet. En mærkbar stigning i beskæftigelsen på det private arbejdsmarked er en forudsætning for, at der for alvor kan sættes mere skub i de private virksomheders medvirken i revalideringsprocessen.

Imidlertid skal vi under alle omstændigheder gøre alt, hvad vi kan, for at nedbryde nødvendige barrierer, så man kan revalidere og beskæftige personer med et eller andet handicap.

Lad mig slutte med at sige, at viljen og sympatien er til stede hos alle parter, også hos det konservative folkeparti. Der er imidlertid nogle faktiske forhold, der gør, at det er meget vanskeligt i den nuværende beskæftigelsesmæssige situation at gøre mere, så vi kan ikke gå ind for det fremsatte forslag.

Hanne Severinsen (V):

Når vi i venstre ikke er positive over for beslutningsforslaget, er det ikke, fordi vi ikke mener, at det er fantastisk vigtigt, at revalidering også lykkes. Jeg tror, at vi alle er klar over, hvor vigtigt det er, at en revalidering virkelig har mulighed for at få nogle ind i et job, de ellers ikke kunne bestride, og virkelig få dem i gang igen.

Derfor er jeg også glad for arbejdsministerens redegørelse, fordi hun jo her fik understreget, at man ikke sætter generelt spørgsmålstegn ved – det ville jo også være absurd, at man gjorde det efter en revalidering – om vedkommende var til rådighed for arbejdsmarkedet. Det beror på en konkret afgørelse, og netop det, at det er en konkret afgørelse, gør selvfølgelig, at i nogle tilfælde er der så nogle, der kommer i klemme. Det er også klart, at hvis det hele stranded på, at der ikke er nogen beskæftigelse, så har det ikke nogen mening, at man pludselig skal belaste

kommunerne. Derfor synes jeg også, det er forkert, at kommunerne, der i forvejen har mægtig svært ved at klare alle de andre ting, de bliver pålagt for at finde beskæftigelse, nu også skal belastes med dette beslutningsfor-slag.

Som arbejdsministeren også redegjorde for, er der mange bestræbelser i gang, og det er bestræbelser inden for de eksisterende regler, som altså kan bruges, og som selvfølgelig kunne bruges bedre, hvis man havde mere beskæftigelse inden for de forskellige områder, det er klart.

Det, som jeg synes er det vigtigste, er, at fremfor sådan nogle garantier, som i virkeligheden er luftige, når det kommer til stykket, er det bedre, som arbejdsministeren foreslår, at vi bestræber os inden for de eksisterende regler for at nå så langt som overhovedet muligt.

Dohrmann (FP):

SF har ret i, at der findes tilfælde, hvor nogle kommer i klemme i det nuværende system.

Jeg erindrer, at der for et par år siden var en værkfører nede i Åbenrå, som var blevet sagt op, fordi firmaet indskrænkede. Inden opsigelsesvarslets udløb var den pågældende så uheldig at brække benet. Inden han blev raskmeldt igen, var fyringen selvfølgelig trådt i kraft, og resultatet blev, at vedkommende lige pludselig befandt sig i klemme i et system, hvor han hverken kunne få det ene eller det andet nogen som helst steder. Han klagede selvfølgelig, men på grund af en forholdsvis lang sagsbehandling gik det således – så vidt jeg erindrer, gik der det meste af et år, inden vedkommende overhovedet kunne få noget – at resultatet blev, at de måtte tage lån i hus og hjem, og de var lige ved at måtte forlade det. Det er selvfølgelig helt uacceptabelt, at en person, der i øvrigt har passet sit arbejde pålideligt igennem mange år, på grund af et uheld på den måde kommer i klemme i systemet.

Derfor ser vi med stor sympati på det forslag, SF her har fremsat.

Jeg vil godt tilføje, at jeg er ikke overbevist om, at det er det rigtige, at det ligefrem skal være kommunen, der skal garantere den pågældende et midlertidigt job. Jeg tror ikke, det drejer sig om ret mange personer, men

[Dohrmann]

det er helt sikkert, at der er nogle, der helt uforskyldt kommer i klemme i systemet. Vi vil som sagt se med sympati på forslaget, og hvis det under udvalgsbehandlingen viser sig, at man finder frem til nogle bedre løsninger, i stedet for at det skal være kommunen, så er vi også lydhøre over for det.

Som sagt, vi ser med sympati på dette forslag, som vi opfatter som et beskedent forsøg på at hjælpe de forholdsvist få mennesker, der kommer i klemme.

Estrup (RV):

Det radikale venstre har stor forståelse for de problemer vedrørende revalidenders og langvarigt syges dagpengeret, som rejstes i dette beslutningsforslag. Jeg skal i den forbindelse henvise til, hvad fru Lone Dybkjær sagde under forslagens behandling i november 1983.

Siden da er der sket en mindre ændring af forslaget, således at det nu direkte forudsættes, at de pågældende, hvis der rejstes tvivl, skal dokumentere, at de står til rådighed, gennem 5 ugers arbejde. Vi hilser denne ændring velkommen, da det herefter formentlig vil være lettere at finde en løsning på det rejste problem.

Vi kan fortsat tilsige forslaget en positiv behandling og mener som forslagsstillerne, at der må findes udveje for at give revalidender og langvarigt syge de arbejdstilbud, som de ikke selv er i stand til at skaffe sig. Men om ordningen har fået den helt rigtige udformning i beslutningsforslaget, vil vi gerne have lov til at se på under udvalgsarbejdet.

Elisabeth Bruun Olesen (VS):

Forslaget her skal blot ses som en hjælp, i virkeligheden en lille lappeløsning i det store A-kassesystem, som vi før snakkede om var blevet enormt indviklet og kompliceret, men det er en nok så vigtig lappeløsning for de revalidender og langvarigt syge, som meget ofte havner i den situation, at A-kasserne kræver arbejde af passende varighed af dem som bevis for, at de står til rådighed for arbejdsmarkedet, før de igen kan få udbetalt dagpenge, når de er blevet raskmeldt.

Man kan så spørge sig selv: hvor i alverdens riger og lande går et arbejdsløst medlem i dag hen og finder sig et arbejde og dermed beviser, at han eller hun vitterlig står til rådighed for arbejdsmarkedet og som følge

deraf også er dagpengeberettiget? Situationen er i al sin barske enkelthed jo den, at der ikke er et arbejdsmarked, der står til rådighed for de arbejdsløse medlemmer. Det beviser de langt over 300.000 arbejdsløse, som vi har, alt for sørgeligt. Det er meget ofte de ufaglærtes kasser, hvor der er de største problemer. Er arbejdsløse medlemmer af eksempelvis Husligt Arbejder Forbund eller Kvinde ligt Arbejderforbund så uheldige at blive langvarigt syge – det være sig fysisk eller psykisk syge – så er det i dag næsten blevet en automatik, at kasserne administrerer på en sådan måde, at vedkommende skal ud og bevise sin rådighed, efter at man er blevet rask igen.

Ministeren har ret i, at det i hvert enkelt tilfælde handler om en konkret vurdering, men den konkrete vurdering vil på grund af kassernes angst for kasseansvar i 90 pct. af alle tilfælde gå ud på, at den arbejdsløse skal bevise sin rådighed igen, før man kan få dagpenge.

Det er også rigtigt, at problemet ikke er så stort eller stort set ikke eksisterer, hvis man har haft et revalideringsforløb, hvor man eksempelvis har taget en uddannelse af 18 måneders varighed og er blevet teknisk tegner eller bygningskonstruktør eller uddannelser af den art og den længde. Så vil man stort set stå til rådighed for arbejdsmarkedet og få arbejdsløshedsdagpenge. Men problemet er meget, meget stort for de ufaglærte, som har fået et kortere revaliderings- eller omskolingsforløb. Hvis man tager en kvinde eksempelvis, som ikke har kunnet tåle at arbejde med opløsningsmidler, og som derfor er blevet omskoleet til et arbejde eksempelvis inden for HK-området, så vil hun stort set altid skulle ud og finde sig et arbejde, normalt i 5 uger, før hun igen kan få dagpenge. Sådan er praksis i dag. Vi oplever nemlig en stadig strammere kurs fra A-kassernes og også fra arbejdsformidlingens side. Som jeg har sagt før, er kassernes selvjustits stor, også fordi man fra borgerligt hold hele tiden pukker på forkert administration, og ofrene bliver i denne sammenhæng meget ofte medlemmerne.

VS mener alt andet lige, at det burde være soleklart, at et medlem, der har gennemgået et revaliderings- eller omskolingsforløb og igen er blevet erklæret arbejdsdygtig, vitterlig står til rådighed for arbejdsmarkedet og selv-

[Elisabeth Bruun Olesen]

følgelig burde være dagpengeberettiget. Men forslaget er udarbejdet i en erkendelse af, at sådan er de faktiske forhold ikke, og derfor må de personer, der ender i den situation, hjælpes.

Kofod-Svendsen (KrF):

Jeg vil gerne sige, at dette forslag påpeger et problem, hvis løsning jeg har stor sympati for. Jeg har stor forståelse for de problemer, som bl.a. færdigrevaliderede medlemmer kan have med at sikre tilknytningen til arbejdsmarkedet. Derimod er jeg spørgende over for de konkrete løsningsmodeller, som her lægges frem, om de er de rigtige for at nå det ellers sympatiske formål.

Lilli Gyldenkilde (SF):

Jeg skal starte med at sige tak for alle de sympatiske ord, der er sagt om forslaget. Det er mit indtryk, at flertallet af ordførerne egentlig godt forstår, at her er et problem, og egentlig godt vil være med til at løse det, men ikke synes, at der findes nogen løsningsmodeller. Det er jeg selvfølgelig lidt ked af, for vi kan jo – det er sket før – få kvalt forslag i sympati herinde. Det er beklageligt, når det er et forslag af en art, hvor der jo ikke er tale om ret mange mennesker.

Som arbejdsministeren allerede har sagt, bliver det i disse sager konkret vurderet, om et medlem står til rådighed for arbejdsmarkedet efter langvarig sygdom og efter revalidering, og i mange tilfælde bliver det erklæret, at medlemmet står til rådighed for arbejdsmarkedet, og så er der ingen problemer. Ministeren har selv stået her på talerstolen både denne gang og sidste gang, vi drøftede et andet forslag, vi forsøgte os med, og afgrænset problemet, sådan at vi ved, at det ikke er ret mange, det handler om. Men så meget større opleves jo uretfærdigheden, når det ikke er ret mange, der er tale om.

Fra venstre og konservative, især fra de konservative, bliver der givet udtryk for, at nu kommer der en yderligere belastning for kommunerne, hvis vi skal klare problemerne på den måde, som vi skitserer i forslaget, nemlig at man skal kunne få stillet et arbejdstilbud til rådighed af kommunen. Det er ikke en yderligere belastning for kommunen. Kommunen er belastet af, at disse mennesker er på bistandsloven og ikke kan komme der-

fra, selv om de rent faktisk ikke hører hjemme på bistandsloven, så der er ikke tale om en yderligere belastning. Der er tale om, at de bliver flyttet hen et andet sted, hvor deres muligheder bliver større for at komme i gang og komme i arbejde. Det er det, de gerne vil. Så der er ikke tale om, at der bliver en yderligere belastning for kommunerne.

Jeg håber på, at vi i udvalgsarbejdet kan få drøftet det lidt. Det har vi ikke kunnet tidligere med det andet forslag, vi fremsatte, men vi har taget udgangspunkt i det, der blev sagt ved første behandling, og har forsøgt at rette forslaget til – i håb om, at vi nu var nået frem til noget, der kunne bruges.

Jeg vil bede alle dem, der i dag har udtrykt stor sympati for det, og som alligevel ikke synes, at det her er løsningen, om de så ikke kunne løfte sløret en lille smule for, om de overhovedet ikke ser nogen løsninger, for der er ikke kommet nye tanker frem, som kan afhjælpe denne situation for de revalidender og langvarigt syge, som er et begrænset antal, og som man har stor sympati for. Der er ikke kommet nogen bud på, hvordan problemet kan løses, der er stort set bare sagt, at de to forslag, vi har fremsat, ikke kan bruges til det. Som sagt: jeg håber, vi kan snakke videre om det i udvalgsarbejdet.

Jeg vil godt sige tak især til socialdemokratiet, til fremskridtspartiet og til det radikale venstre, idet jeg opfattede – jeg håber, at jeg har ret i den opfattelse – at de især var indstillet på, at nu skulle der altså gøres noget ved det her. Jeg er glad for, at hr. Estrup nikker. Jeg vil godt gøre opmærksom på, at det er ikke så ofte, jeg er enig med fremskridtspartiet i noget som helst, men jeg var meget enig med hr. Dohrmann i det, han sagde, hvor han fortalte om en konkret sag nede fra Åbenrå, som vi blev præsenteret for – jeg tror, det var for godt et års tid eller måske to år siden – hvor et menneske simpelt hen kom ud i en social deroute, idet han på grund af et sammentræf af uheldige omstændigheder hverken hørte hjemme det ene eller det andet sted og derfor næsten måtte gå fra hus og hjem, fordi han ikke kunne indplaces i nogen kasse.

Jeg skal ikke undlade at gøre opmærksom på til sidst – hvilket jeg i øvrigt har gjort flere gange, men det skal siges igen, fordi det er vigtigt for denne sag – at der er ikke tale om ret mange mennesker. Der er måske maksi-

[Lilli Gyldenkilde]

malt tale om i hele landet, at vi kan hjælpe 1.000 mennesker til at høre hjemme i et af vores systemer, så at ikke de ryger ned i et mellemrum, som betyder, at de kommer utroligt i klemme og kun kan få en bistandshjælp. Det kan ikke være rimeligt, at mennesker, som blot er blevet syge, og som ikke kan få mulighed for at vise, at de står til rådighed for arbejdsmarkedet, skal ligge nede i det hul og komme ud i en social deroute. Det kan ikke være rimeligt, og det har vel heller aldrig været meningen med vores arbejdsløshedslovgivning.

Jeg håber på, at vi i udvalgsarbejdet kan få en fornuftig snak hurtigst muligt om det her, og kan det ikke udmunde i andet, mener jeg i hvert fald helt sikkert at kunne konstatere, at bliver vi ikke enige i udvalgsarbejdet om, at det er dette forslag, der skal igennem, så bliver vi i udvalgsarbejdet enige om, at arbejdsministeren i det cirkulærearbejde, hun sidder midt i i direktoratet, bliver nødt til at tage højde for dette forslag.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til arbejdsmarkedsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

6) Første behandling af lovforslag nr. L 151:

Forslag til lov om frihed for eksklusivaftaler.
Af Dohrmann (FP) m.fl.

(Fremsat 3/4 84).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Forhandling

Arbejdsministeren (Grethe Fenger Møller):

Med dette lovforslag om frihed for eksklusivaftaler får vi genoptaget en diskussion, som vi har haft adskillige gange tidligere her i tinget. Sidst vi diskuterede dette emne – det var i 1981-82 – blev resultatet vedtagelsen af en lov om beskyttelse mod afskedigelse på grund af foreningsforhold, der trådte i kraft den 1. juli 1982. Lovforslaget blev fremsat af den daværende socialdemokratiske regering, men den gjorde det ikke godvilligt; der skulle en dom fra Den europæiske Menneskerettighedsdomstol samt et betydeligt pres fra bl.a. nuværende regeringspartier til, før regeringen fremsatte forslaget.

Vi sagde dengang, at denne lov næppe var tilstrækkelig til at løse de problemer og urimeligheder, som eksklusivaftaler er årsag til for en lang række lønmodtagere, der af forskellige gode grunde ikke ønsker at være medlem af en bestemt fagforening eller nogen anden fagforening for den sags skyld. Regeringen er derfor positiv over for fremskridtspartiets forslag, på samme måde som regeringspartierne var positive, dengang forslaget blev fremsat første gang, i oktober 1981.

Når det er sagt, vil jeg gerne præcisere, hvad det er, regeringen er positiv over for. Regeringen mener, at der er nogle helt konkrete problemer i forbindelse med lønmodtagernes medlemskab af fagforeninger, som øjensynlig kun kan løses ad lovgivningens vej. Det bør ikke forekomme, at en lønmodtager ikke kan få ansættelse, fordi vedkommende ikke ønsker at være organiseret i en fagforening.

Vi har nu haft loven om beskyttelse mod afskedigelse på grund af foreningsforhold i et par år. Vi har indhøstet nogle erfaringer, både positive og negative, og det er vel rimeligt og fornuftigt nu at overveje en revision og en stramning af loven. Derimod finder regeringen ikke, der er grund til at brede sig og begynde at lovgive på områder, hvor der overhovedet ikke er nogen problemer. Der er ingen grund til at lovgive om de forhold, der f.eks. er nævnt i lovforslagets § 2, stk. 2. Denne bestemmelse var også med i det oprindelige forslag fra 1981, men kunne ikke dengang bevirke, at der blev flertal for forslaget, og derfor foreslår jeg også, at denne bestemmelse nu udgår.

Med disse ord kan jeg tilsige regeringens positive medvirken til gennemførelse af ho-